

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **JUDr. Mgr. M. P., Ph.D.**, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2015, č. j. MSP-2/2015-OSD-SZN/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil usnesení předsedy Městského soudu v Praze (dále jen „předseda soudu“) ze dne 11. 11. 2014, č. j. Spr 4291/2011 – 65. Tímto rozhodnutím předseda soudu zastavil řízení o žalobcově žádosti ze dne 1. 7. 2014 o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce uvádí, že jeho žádost o vydání nového rozhodnutí byla opodstatněná. V předcházejícím řízení totiž předseda soudu uváděl v různých fázích řízení různé důvody, pro něž nemůže být žalobce jmenován znalcem v požadovaných oborech: že znalců je již mnoho, že žalobce nesplňuje podmínky (které však vyvstaly až po podání žádosti), že je znalců dostatek (přitom později vyplynulo, že s kombinací odborností, kterou disponuje žalobce, jsou pouze dva) a že požadavek desetileté praxe vyplývá z ustálené rozhodovací činnosti správních orgánů. Tento postup posléze aproboval i žalovaný. Jeví se tak, že předseda soudu, resp. žalovaný ohýbá právní předpis, aby žádosti nemusel vyhovět. Rozhodování správních orgánů však nemá být svévolné, nýbrž předvídatelné. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se žalovaný dostatečně nevypořádal s žalobcovými

argumenty. Žalovaný tedy porušil § 68 odst. 3 a § 90 správního řádu a také zásady správního řízení vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu (pokud žalovaný svým obstrukčním přístupem zapříčinil zánik dlouhá léta fungujícího znaleckého ústavu – společnosti P. P. a. s.) a § 4 odst. 2 správního řádu (pokud žalovaný nevyzval žalobce k doplnění tvrzení, zjistil-li, že nedoložil povahu požadované praxe v oboru).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě rekapituluje dosavadní průběh řízení a uvádí, že žalobní body se v podstatě shodují s odvolacími námitkami, a proto odkazuje na napadené rozhodnutí, kde je již jednou vypořádal. Zdůrazňuje, že institut vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu neslouží k přezkumu správnosti a zákonnosti původního pravomocného rozhodnutí, nýbrž k posouzení toho, zda došlo k takové změně skutkových či právních okolností, která opodstatňuje vydání nového rozhodnutí s odlišným výrokem. K námitkám směřujícím do zákonnosti rozhodnutí ze dne 27. 3. 2013 se proto žalovaný vůbec nevyjadřoval. Dále žalovaný poukazuje na to, že vzhledem k tomu, že podle ustálené judikatury není na jmenování znalce právní nárok (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 57/2002 – 61, nebo nález Ústavního soudu ze dne 16. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 2245/10), není napadené rozhodnutí vůbec rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., protože jím nemohlo být zasaženo do žalobcovy právní sféry. Žalovaný proto navrhuje odmítnutí žaloby, resp. pokud by soud dospěl k závěru, že se o rozhodnutí jedná, navrhuje její zamítnutí.

Žalobce v replice uvádí, že se nedomnívá, že by měl právní nárok na jmenování znalce. Domnívá se však, že v důsledku zcela nekonzistentního rozhodování žalovaného a vad řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Ve vyjádření ze dne 30. 10. 2017 žalobce rekapituluje další průběh řízení o jeho žádosti ze dne 8. 11. 2011 po zrušení rozhodnutí žalovaného soudem.

Při jednání, které proběhlo dne 9. 11. 2017, setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti: Žalobce spolu se společností P. P. a. s. podal dne 16. 11. 2011 Městskému soudu v Praze žádost datovanou dnem 8. 11. 2011 o jmenování znalce pro obor patenty a vynálezy, se specializací na průmyslové a užité vzory, ochranné známky, zeměpisná označení, doménová jména, označení původu, licence, franšizu, know-how, zlepšovací návrhy a nekalou soutěž, a pro obor ekonomika, se specializací na ceny a odhady vynálezů, užitečných a průmyslových vzorů, ochranných známek, licencí, know-how, průmyslového vlastnictví a ostatního nehmotného majetku. Dne 23. 12. 2011 byla žalobcová žádost rozhodnutím předsedy soudu zamítnuta s tím, že počet znalců zapsaných v těchto oborech je ve vztahu k počtu vypracovávaných posudků dostačující. K žalobcovu odvolání žalovaný jakožto nadřízený správní orgán toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k novému projednání, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předseda soudu dne 8. 1. 2013 vydal nové rozhodnutí, jímž žalobcovu žádost opět zamítl. Vyšel přitom z počtu znalců v každém z oborů, pro které měl být žalobce jmenován znalce, a počtu posudků zpracovaných těmito znalci. Pro účely posouzení podmínky spočívající v dosažení potřebné znalosti a zkušenosti ve znaleckém oboru pak zohlednil instrukci žalovaného. Zdůraznil, že ke jmenování při splnění všech potřebných podmínek dojde na základě výběru z osob, které splňují podmínky pro jmenování znalce, a to za předpokladu, že je dána potřeba jmenování dalšího znalce v požadovaném oboru a odvětví. Dospěl k závěru, že žalobce splňuje základní podmínky pro jmenování znalce v daných oborech (s výjimkou doplňkového studia znaleckého minima), nesplňuje však požadavek nejméně desetileté praxe, neboť v oboru znalecké činnosti, v níž žádá o

jmenování znalcem, se pohybuje od roku 2005, vzdělání v oblasti průmyslových práv ukončil v roce 2009 (Metropolitní univerzita Praha). I kdyby tuto podmínku splnil, nebylo by jej možno jmenovat znalcem, neboť u daného soudu je jmenován v obou oborech větší počet znalců, než jaká je jejich vykázaná potřeba (§ 2 odst. 4 vyhlášky č. 37/1967 Sb.). Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 3. 2013 zamítl, neboť usoudil, že žalobce nesplňuje předpoklad minimálně 10 let odborné praxe po ukončení vysokoškolského studia, jelikož se problematice průmyslových práv v praxi věnoval od roku 2005 v rámci znaleckého ústavu P. P. a. s. Praxi advokáta a pedagogickou praxi v předmětech Hospodářská soutěž a Duševní a průmyslová práva na vysokých školách považoval žalovaný za nedostatečnou. Za této situace se již žalovaný nezabýval potřebností jmenování dalších znalců v daných oborech. Nad rámec správního spisu soud podotýká, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou, kterou projednal Krajský soud v Praze a toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 28. 1. 2016, č. j. 47 A 22/2013 – 34, zrušil, a to proto, že závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje potřebné znalosti a zkušenosti, je nepřezkoumatelný.

Dne 1. 7. 2014 podal žalobce žádost o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, v níž uvedl, že požadavek desetileté praxe v oboru se objevil až v instrukci Ministerstva spravedlnosti č. 5/2012, a tato podmínka se tedy uplatnila až v rozhodnutí předsedy soudu ze dne 8. 1. 2013, což není spravedlivé, neboť v době zahájení řízení tato podmínka neexistovala. Dále žalobce popírá, že by požadavek desetileté praxe v oboru byl výsledkem zavedené praxe: u některých znaleckých oborů se požaduje doba kratší, u některých vůbec stanovena není a ve zvolených oborech nedochází ke jmenování znalců vůbec, takže se ani správní praxe tvořit nemůže. Podmínka praxe je pak toliko formalistickou kategorií, pokud správní orgány neposoudí její kvalitu a hloubku a zabývají se jen počtem let. Konečně žalobce uvádí, že jeho nejmenování znalcem zapříčiní zánik oprávnění znaleckého ústavu – společnosti P. P. a. s., což je negativní následek nejen pro tuto společnost, nýbrž i pro znalecké prostředí v České republice. Konečně žalobce uvádí, že od vydání pravomocného rozhodnutí o zamítnutí žádosti byl jeden ze znalců ze seznamu vyškrtnut; bylo-li jich tedy do té doby podle názoru předsedy soudu, resp. žalovaného dostatečné množství, lze nyní jmenovat znalce nového.

Předseda soudu svým usnesením ze dne 11. 11. 2014 řízení zastavil s odůvodněním, že žalobce ve své žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, které by vydání nového rozhodnutí opodstatňovaly, důvodem žádosti o změnu pravomocného rozhodnutí je názor žalobce, že původní žádost byla zamítnuta nesprávně. Předseda soudu přesto shromáždil nové statistiky za roky 2012 a 2013 týkající se počtu zapsaných znalců pro oba obory a počtu jimi podaných znaleckých posudků. Ty vyhodnotil tak, že počet znalců je stále přiměřený počtu potřebných posudků, a to v obou oborech. Dále obecně odůvodnil požadavek desetileté praxe po dosažení vysokoškolského vzdělání a potřebu sjednotit správní praxi v tomto směru vnitřním předpisem.

Žalobce podal proti usnesení o zastavení řízení odvolání, v němž opět napadá správnost vymezení požadavku minimální praxe a také to, že na jeho případ byl aplikován v předchozím řízení nespravedlivě, a to v důsledku předchozího pochybení předsedy soudu, pro které se celé řízení prodloužilo. Poukázal na to, že nyní požadují správní orgány praxi 10 let po absolvování vysokoškolského studia, kdežto dříve počítaly tuto praxi až od zahájení znalecké činnosti v rámci poměru k jinému znalci. Buď tedy správní orgány správní praxi změnily, nebo samy nevědí, jaká je jejich správní praxe. Žalobce splňoval požadavek 10 let praxe od ukončení vysokoškolského studia již při podání první žádosti, zanedlouho (v roce 2015) splní i požadavek praxe 10 let u znaleckého ústavu.

Dne 15. 5. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí předsedy soudu potvrdil. V něm žalovaný zdůraznil, že v řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu nelze spatřovat další opravný prostředek proti dříve vydanému negativnímu rozhodnutí. Tento procesní prostředek lze využít pouze v případě, že změna skutkových či právních okolností opodstatňuje odlišné posouzení žádosti. Z toho pohledu žalobce uplatnil pouze dvě námitky, jednak napadl správnost posouzení potřebného počtu znalců, jednak správnost posouzení žalobcových zkušeností dovoláním se další praxe. K prvé skutečnosti žalovaný uvedl, že předseda soudu nevybočil z mezí jemu přiznané správní diskrece tím, že uvážil, že nedošlo ke změně skutkových okolností. V posledních dvou letech nedošlo v prvním z oborů ke změně počtu znalců, v druhém oboru poklesl počet znalců z 19 na 18, přičemž ani v jednom z nich nedošlo k výraznému zvýšení počtu podaných znaleckých posudků. Žalobcem uvedený nedostatek znalců s kombinací obou oborů doložený vyjádřením Krajského soudu v Brně se týká pouze jednoho případu a nevyjadřuje obecný stav. Při posuzování žádosti o jmenování znalcem se vychází ze seznamu znalců pro daný krajský soud, v jehož obvodu má uchazeč trvalý pobyt. Není rozhodující, kolik znalců má totožnou kombinaci dvou znaleckých oborů, neboť při posuzování žádosti se hodnotí počet znalců v každém oboru zvlášť. K druhé skutečnosti žalovaný uvedl, že požadavek 10 let praxe je obecnou správní praxí týkající se všech znaleckých oborů s tím, že pro některé z nich může být stanovena kratší doba praxe. Vedle minimální délky praxe se posuzuje i její intenzita a kvalita. Žalovaný doplnil, že pokud žalobce v první žádosti ze dne 8. 11. 2011 tvrdil, že znaleckou činnost vykonává od roku 2005 v rámci znaleckého ústavu P. P., a. s., což bez uvedení bližších údajů potvrdil předseda představenstva této společnosti, shledal předseda soudu správně, že žalobce nesplňuje všechny podmínky, jejichž splnění je třeba k prokázání znalostí a zkušeností vyžadovaných po znalcích.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 101 písm. b) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí tehdy, jestliže bude novým rozhodnutím vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.

Podle § 102 odst. 4 správního řádu správní orgán řízení usnesením zastaví, pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení.

Klíčovou otázkou je v dané věci to, zda žalovaný pochybil, jestliže řízení o žalobcově žádosti zastavil.

Ustanovení § 101 správního řádu umožňuje provést nové řízení ve věci, v níž bylo v minulosti pravomocně rozhodnuto. Toto ustanovení tak představuje výjimku z obecně platné zásady *ne bis in idem* (ne dvakrát v téže věci) a předchozí rozhodnutí v těchto případech nepředstavuje překážku věci rozhodnuté (*rei administratae*). Překážka věci rozhodnuté je upravena ve správním řízení svébytně a zakládá ji pouze rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo nebo uložena povinnost (§ 48 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí, jímž byla žádost o přiznání práva (jmenování znalcem) zamítnuta, překážku věci rozhodnuté nezakládá (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008 – 73). Ustanovení § 101 správního řádu je možné aplikovat pouze v případech, kdy s vydáním nového rozhodnutí zákon výslovně počítá, tedy v některém z případů obsažených v písmenech a) – e) tohoto ustanovení. Písmeno b), které je v dané věci aplikováno, dopadá na případy, kdy lze ve světle

nových okolností vydat nové pozitivní rozhodnutí ve věci, v níž předtím nebylo vyhověno. Tento institut však neslouží jako další opravný prostředek, pomocí něhož se lze domáhat přezkoumání původního rozhodnutí a nápravy jeho nezákonnosti: v úvahu připadá pouze za podmínky, že v době mezi vydáním původního rozhodnutí a zahájením řízení o vydání rozhodnutí nového došlo k takové změně skutkových či právních okolností, která vydání nového rozhodnutí opodstatňuje. V tomto řízení se tak zjišťuje pouze to, zda jsou v důsledku změny okolností dány podmínky pro vydání nového rozhodnutí (to může mít jen podobu vyhovujícího rozhodnutí), přičemž je-li toto řízení zahájeno na žádost, musí v ní žadatel tvrdit a osvědčit, že nastaly právě takové nové okolnosti.

V prvé řadě se soud zabýval námitkou žalovaného, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., protože jím žalobce nebyl zkrácen na žádném veřejném subjektivním právu. S tímto závěrem se soud neztotožnil. Jakkoli je napadené rozhodnutí rozhodnutím procesní povahy, je způsobilé zkrátit žalobce na jeho právech (zejm. na právu na meritorní projednání věci, bylo-li řízení zastaveno v rozporu se zákonem) a jako takové může být podrobeno přezkumu ve správním soudnictví. Zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí podle § 102 odst. 4 správního řádu je svojí povahou nevyhovujícím meritorním rozhodnutím, neboť se tím vyjadřuje, že správní orgán neshledal takovou změnu poměrů, která by odůvodňovala přiznat žalobci právo požadované původní žádostí z roku 2011 (tedy jmenovat ho znalcem). Právní účinky (formálně procesního) rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí jsou tedy ve výsledku shodné jako účinky (meritorního) rozhodnutí o zamítnutí původní žádosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 – 54). Obě rozhodnutí tak vedou k tomu, že žalobci není přiznáno právo, jehož přiznání se podáním žádostí domáhal. Je přitom bez významu, že se žalobce domáhal přiznání práva, na které nemá právní nárok a jež je v plné dispozici orgánu rozhodujícího o žádosti. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, z něhož plyne, že je neudržitelná taková „interpretace § 65 odst. 1 s. ř. s., která omezuje přístup k soudu tím, že striktně vyžaduje v každém jednotlivém případě hledání porušeného subjektivního hmotného práva, jakož i úkonu, který subjektivní hmotné právo založil, změnil, zrušil či závazně určil. Vyskytují se totiž poměrně zhusta situace, kdy se správní úkon dotýká právní sféry žalobce, a přesto žádné právo striktně vzato nezaložil, nezměnil nebo závazně neurčil. Stejně tak nelze vždy žalobní legitimaci podmiňovat zkrácením na hmotných subjektivních právech [...] Ze všech těchto příčin nelze § 65 odst. 1 s. ř. s. vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu. Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce [...], tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se – podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře.“ S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žalobce je aktivně legitimován k jeho napadení žalobou, neboť právě on jím byl dotčen ve své právní sféře tím, že mu nebylo přiznáno právo, jehož přiznání žádal.

Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K tomu je třeba uvést, že žalobce v žalobě neupřesnil, v čem konkrétně má nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívat, takže se soud mohl s touto námitkou vypořádat jen obecně (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, bod 32). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl určitým

způsobem. Takovou vadou však napadené rozhodnutí zjevně netrpí. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný s argumentací žalobce vypořádal a také způsob, jakým tak učinil. Žalovaný identifikoval nové skutečnosti, které žalobce v žádosti uvedl, a konstatoval, že jde-li o počet znalců, nevybočil předseda soudu z mezí správního uvážení, a jde-li o žalobcovu praxi, požadavek deseti let vyplývá ze správní praxe a posléze byl formalizován v Instrukci ministerstva spravedlnosti ze dne 30. 4. 2012, č. 90/2012-OSD-ZN. Takové odůvodnění je odůvodnění srozumitelné a přezkoumatelné. Zda tyto důvody věcně obstojí, je již otázkou jejich věcného posouzení.

Žalobce ve své žádosti ze dne 1. 7. 2014 uvedl obsáhlý výčet tvrzených nezákonností, jichž se měl žalovaný dopustit při vydání původního rozhodnutí ze dne 27. 3. 2013. Jde-li však o nové skutkové či právní skutečnosti, které měl tvrdit, uvádí pouze dvě: a) došlo ke změně okolností, jde-li o počet znalců v seznamu, neboť v době mezi vydáním rozhodnutí ze dne 27. 3. 2013 a podáním žádosti byl jeden znalec ze seznamu znalců vyškrtnut, a b) v době mezi vydáním rozhodnutí ze dne 27. 3. 2013 a podáním žádosti došlo ke zvýšení žalobcovy praxe. V žalobě opět namítá zejména nezákonnost původního rozhodnutí, avšak pokud jde o nové skutečnosti, namítá pouze obecně, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč k nim nepřihlédl. Soud tuto námitku vypořádal rovněž obecně: ze správního spisu vyplývá, že předseda soudu v prvostupňovém rozhodnutí sice dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, avšak s uvedenými novými skutečnostmi se vypořádal uvedením statistiky počtu znalců a vypracovaných posudků v předchozích letech a odkázal na fakt, že na jmenování není právní nárok. Současně se předseda soudu vyjádřil i k námitkám do nezákonnosti rozhodnutí ze dne 27. 3. 2013. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil okruh nových skutečností správně (námitka nesprávného posouzení počtu znalců a námitka nesprávného posouzení žalobcovy praxe) a tyto skutečnosti vypořádal (viz výše). Dále vypořádal i žalobcovy námitky ve vztahu k nezákonnosti předchozího rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že žalovaný se s novými skutečnostmi, které žalobce v žádosti uvedl, vypořádal.

Soud konstatuje, že žalobce mylně chápe institut nového rozhodnutí, jestliže podává žádost o ně, avšak argumentace z větší části nesměřuje do nových skutkových či právních okolností, nýbrž do zákonnosti a správnosti původního rozhodnutí, což však důvodem k vydání nového rozhodnutí z povahy věci není. Jak již bylo uvedeno, tento institut nepředstavuje další opravný prostředek, jímž se lze domáhat přezkumu pravomocného rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti, nenastaly-li nové skutečnosti. Jestliže měl žalobce za to, že je původní rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013 nezákonné, mohl jej napadnout žalobou u soudu, což také učinil. Z úřední činnosti je soudu známo, že správní žaloba proti rozhodnutí ze dne 27. 3. 2013 byla úspěšná a toto rozhodnutí bylo již zrušeno. Soud však připomíná, že věc posuzuje podle právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce z roku 2011 soudem není důvodem pro zrušení rozhodnutí o žádosti o vydání nového rozhodnutí z roku 2014.

Žalobce konkrétně v části III. žaloby nad rámec prosté rekapitulace průběhu správního řízení namítl, že ačkoli nemá nárok na jmenování znalcem, nelze pomíjet, že žalobcova kombinace znaleckých oborů je poměrně unikátní. Disponují jí jen dva znalci zapsaní v seznamu. V této souvislosti se dovolal zásady souladu správního rozhodnutí s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Tato námitka není ničím jiným než zpochybněním důvodů rozhodnutí o původní žádosti z roku 2011, neboť již v ní se předseda soudu zabýval potřebností jmenování nového znalce v některém z oborů požadovaných žalobcem. Změnou v počtu jmenovaných znalců pro každý z obou oborů se správní orgány v řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí zabývaly a dospěly k závěru, že nejde o významnou změnu, která by opodstatňovala jmenování znalce nového. Skutečnost, že pouze dva ze znalců byli

jmenování znalci v obou oborech, nepředstavuje změnu poměrů od okamžiku vydání předchozího rozhodnutí žalovaného. Dále žalobce v části III. žaloby namítl, že měl-li správní orgán nějakou nejasnost ohledně povahy praxe žalobce, měl vyzvat žalobce k doplnění či vyjasnění jeho sdělení. Tato námitka se patrně týká konstatování na straně 5 rozhodnutí žalovaného, že žalobce konkrétněji nepopsal obsah své praxe získané u společnosti P. P. a. s. Tato skutečnost nicméně nebyla důvodem pro potvrzení rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí, pouze tím žalovaný navazuje na předchozí část odůvodnění, v níž uvedl, že dosažení 10 let praxe není jedinou podmínkou, protože je třeba zohlednit i intenzitu a kvalitu praxe. Žalovaný především dospěl k závěru, že žalobce požadované délky praxe nedosáhl, nad rámec toho zmínil, že intenzita a kvalita praxe, jakožto další hlediska, jimiž by se zabýval po zjištění, že žalobce splňuje kritérium minimální délky praxe, nebyla doložena. Žalovanému tedy v situaci, kdy usoudil, že není splněno kritérium minimální délky praxe (to přitom žalobce v žalobě nenapadl – míněna je praxe od roku 2005), nelze vytýkat, že nevyzval žalobce k prokázání intenzity a kvality dosažené praxe. Závěr žalovaného o tom, že tyto aspekty nebyly doloženy, je učiněn jen nad rámec nezbytně nutného. Řízení o žádosti žalobce nebylo zatíženo vadou spočívající v tom, že správní orgány nevyzvaly žalobce k prokázání intenzity a kvality praxe u znaleckého ústavu P. P. a. s.

Žalobce dále tvrdí, že žalovaný nepostupoval dle zavedené praxe, resp. právního předpisu. Tato výtku je jednak zcela obecná, neboť není zřejmé, v jakém ohledu byla rozhodnutím žalovaného porušena správní praxe, resp. právní předpis, jednak souvisí již s rozhodnutím správních orgánů o původní žádosti žalobce z roku 2011, k jehož nápravě však postup dle § 101 písm. b) a § 102 správního řádu neslouží. Žalobce netvrdí, že by se „porušená“ správní praxe týkala některé ze skutečností, které představují změnu poměrů nastalou po vydání rozhodnutí o původní žádosti.

I další žalobcovo tvrzení o tom, že žalovaný jen zdatně ohýbá zákon a s každým dalším podáním žalobce účelově přizpůsobuje svoji argumentaci momentální situaci, to vše ve snaze zabránit jmenování nového znalce, neboť je notorietou, že se předseda soudu obává nárůstu administrativní agendy ve věci soudních znalců, je zcela obecné. Soud k tomu může pouze zopakovat, že správní orgány obou stupňů se žádostí žalobce o vydání nového rozhodnutí řádně zabývaly, identifikovaly tvrzení žalobce v ní obsažená nasvědčující změně poměrů od okamžiku vydání rozhodnutí žalovaného o původní žádosti a zabývaly se jimi z toho pohledu, zda skutečně dokládají natolik významnou změnu, která by měla odůvodnit vydání vyhovujícího rozhodnutí.

Dopady, které mělo rozhodnutí žalovaného o původní žádosti z roku 2011 na další činnost znaleckého ústavu, v němž žalobce působil, nejsou z hlediska posuzování žádosti o vydání nového rozhodnutí významné. V dané věci nejde o oprávnění společnosti P. P. a. s. vykonávat činnost znaleckého ústavu, nýbrž o jmenování žalobce znalcem.

Soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, jestliže potvrdil zastavení řízení o žalobcově žádosti. Tato žádost obsahovala dvě nové skutečnosti, s nimiž se předseda soudu, resp. žalovaný vypořádal, jak uvedeno výše. Námitkami do nezákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013 se soud nezabýval, neboť jsou pro posouzení otázky, zda bylo zastavení řízení o žalobcově žádosti v souladu se zákonem či nikoliv, bez významu.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Soud neprovedl důkaz listinami předloženými žalobcem dne 31. 10. 2017, neboť jednak žalobce při jednání na dotaz soudu výslovně uvedl, že nenavrhuje povést jimi důkaz,

jednak se netýkají žalobou napadeného rozhodnutí, nýbrž řízení o původní žádosti ze dne 8. 11. 2011 o jmenování znalcem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. listopadu 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.